

Служителитѣ цалуваха на вѣйводата рѣцѣтъ и краката.

— Добръ че има за васъ поръчителѣ. Вървете на работа. Нека всѣкий отъ васъ си остава при своята работа и да се не връща въ чифлика до разсъмване. Мълчете; ако нѣкой промѣлви само една дума, ний нѣма да издирваме кой я е казалъ, а вий всички тогава нѣма дълго да се расхождате по-свѣта. Вий знаете хайдушкиятъ законъ: единъ отговаря за другия, и всички за одного.

— Знаемъ, знаемъ.

Служителитѣ се заклѣха че ще мълчатъ. Птичийтъ синъ има заповѣдъ да си отидатъ, и тѣ излѣзаха.

Останаха четири человекъ, на които не може да се довѣрва: единъ грѣкъ, единъ черкезинъ и двѣ грѣцки робини.

— Да ги запрѣте въ тѣзи стая, да имъ сложите софри съ ястиета и питиета; свѣщилницитѣ да не пипате отъ мѣстата имъ и крѣпко да заковете проворцитѣ и вратитѣ. Нека пируватъ и да се веселятъ до бѣлий день, а ако дочакатъ бѣлийтъ день, то нека шърморятъ; насъ малко ни е грижа, ний ще бждемъ далѣчъ.

Рѣчено, направено. Затвориша, заключиха и заковаха проворцитѣ и вратитѣ. Заключенигѣ се смѣха колкото гласъ иматъ: „хай—де хайдути, Богъ да имъ дава здравие!“

Хайдутигѣ вече възсѣднали конѣтъ и трѣгватъ. За почетъ старийтъ Мансура пуснаха напредъ за да порадватъ сърдцето на стареца. Около него гарцува на вранийтъ конъ деликанлията; на нейната чалма елмазеното перо свѣти като слънце при свѣтлината на свѣщницитѣ, изнесени на двора за да се вижда когато възсѣдатъ конѣтъ. Птичийтъ Синъ съ Кучийтъ Синъ върватъ рѣдомъ единъ до други и всичката хайдушка шайка излизаше отъ двора въ полето по двама, едни слѣдъ други.

Въ полето още е тъмно. Старийтъ Мансуръ се на мѣсти на сѣдлото.

— Макаръ ти, пиле, да бѣше ни посвѣтила съ очитѣ си, намѣсто фенери.